

Reflexe – Audiocafé

Audiocafé bylo jedním z mnoha audio předmětů, které jsem měla v tomto semestru. Už svým místem a časem konání se ale výrazně lišilo od všech těchto předmětů a od předmětů na katedře žurnalistiky celkově. Večery v Huse na provázku pro mě měly nádech umění a volnosti, jelikož žurnalistika jako celek je hodně svázaná. Do prvního poslechového večera jsem si ani nedokázala představit, jak může vypadat audio dokument. Jako malá jsem viděla spoustu dokumentů o zvířatech nebo třeba válce. Jejich dominantním prvkem ale nebyl zvuk, nýbrž obraz. Dle mého názoru je mnohem jednodušší udržet pozornost diváka obrazem. Zrak je totiž nejvýraznějším lidským smyslem. Udržet pozornost za pomoci zvuků, zatímco se nám míhá svět před očima, se zdá až neuvěřitelné. Všem autorům a autorkám se to ale povedlo. Zastavit na pár minut svět a vtáhnout nás do světa jiného, kde je dominantní zvuk a kde je potřeba vypnout oči. A přemýšlet nad vším tak trochu jinak.

Téma prolínající se všemi dokumenty bylo světlo a tma neboli kontrasty. Ne vždy jsem ale podle popisu dokumentu před samotným puštěním poznala, v čem tedy budou ty odlišné póly, rozdílnosti nebo kontrasty. Mnohdy ani v průběhu poslechu mi nebylo jasné, jak vlastně právě toto téma zapadá do tematického celku. Ale právě v tom je podle mě kouzlo nesvázané tvorby. Posлуhači, nebo diváci v případě audiovizuálních dokumentů, mohou hledat a nacházet v díle každý něco trochu jiného. Každý ho zároveň vnímá jinak. Někoho zaujme technická stránka, jiného výstavba, třetího příběh. Pro mě bylo audiocafé první setkání s audio dokumenty, tudíž jsem se zaměřovala zejména na myšlenku díla a subjektivní pocit z něj.

Podrobnější rozbor jsem se rozhodla věnovat poslednímu dokumentu. Tématem nebylo nic zdánlivě závažného – migrační krize, smrtelná nemoc nebo třeba drogy. Ale právě tím mě dokument zaujal. Popisoval příběh z běžného života. Příběh, který může zažít každý. Celkově byl svojí „obyčejností“ pro mě nejjednodušší na poslech a představování si veškerých situací a dialogů. Dokumentem se sice prolínali různí potenciální narušitelé přehlednosti, jako dabing nebo hudba, vše ale dohromady fungovalo tak harmonicky, že měl člověk pocit, jak kdyby byl přímo na místě dění. A žil příběh dvou žen a cítil jejich přátelství, které jim přineslo do života světlo. Světlo, které přebylo dosavadní tmou.